

UNBELIZABLE **BELIZE**

In de dichte jungle van het binnenland ontdek je verborgen Maya tempels of misschien wel een van de jaguars. Aan de kust móet je je wel onthaasten, in de oh zo heerlijk relaxte Caribische plaatsjes waar een handjevol toeristen rondloopt. En met **het tweede langste barrièrerif ter wereld** voor de deur kan het niet anders dat dit voor duikers een geweldige bestemming is. Belize behoort nu zeker tot een van onze toppers. *You better Belize it!*

Op YouTube had ik al wel wat filmpjes gezien van Shark Ray Alley. Maar dit overtreft toch echt al mijn verwachtingen. Haaien, haaien en nog eens haaien. En vergeet vooral de enorme roggen niet! Shark Ray Alley is een van de populairste snorkelplekken van Belize waar je 200% kans hebt om verpleegsterhaaien te zien. Op deze ondiepe plek van maximaal 7 meter diepte, maakten vroeger de vissers hun vangst schoon. Daar kwamen veel haaien op af en sindsdien lijken ze nooit meer weg te gaan. Enkele touroperators voeren de haaien op deze plek, maar onze duikschool geeft aan dit liever niet te doen. «Zodra we de motoren stoppen, moeten jullie snel het water in. Dan komen er veel haaien op de boot af!» verklaart Santiago. Het is voor hen een soort 'etensbel' om te kijken of er nog iets te snaaien valt, maar dit keer hebben ze pech. We springen daarom ook snel het water in en ik weet niet wat ik zie. Wel 20, nee, 30 haaien krioelen langs onze boot. Ze botsen tegen elkaar aan, tegen de grote school grijze snappers die ook present zijn, en dan tegen ons. «Where is the food?» hangt als een groot vraagteken om deze dieren heen. Wederom geeft dit een dubbel gevoel: ze horen niet gevoerd te worden. Toch draagt dit ook bij aan het behoud van deze prachtige dieren en hoeveel boten er ook komen, ze zullen ook echt zelf op jacht moeten en eten te zoeken. Een Amerikaanse pijlstaartrog komt in volle vaart over de bodem aangesneld, zijn ronde lichaam golvend door het water. Stofwolken bollen achter hem op. Als een Formule 1

Allemaal verpleegsterhaaien liggen uit te buiken op het gras. Het zijn er wel 20.

coureur maakt hij een scherpe bocht naar links en ligt ineens doodstil op de bodem, wroetend naar... iets? Een adelaarsrog schiet in het blauw voorbij en achter me komt nog een stoet haaien aan. Ik weet niet meer waar ik kijken moet! Alsof er een alarm is afgegaan, schieten ineens alle haaien in konvooi weg, alle neuzen dezelfde kant op. Het lijkt wel een haaiensnelweg want er volgen tientallen andere haaien, de roggen in hun kielzog. Wanneer ik mijn hoofd boven water steek, zie ik dat er een tweede boot is gearriveerd, het teken voor de dieren dat er op een andere plek eten is. Ik was Sander al even kwijt en hij wenkt me. We zwemmen van de boten weg, waar het doodstil is. Waar gaan we heen? Dan wijst hij naar de met zeegras bedekte bodem. Allemaal verpleegsterhaaien liggen uit te buiken op het gras. Het zijn er wel 20. Deze hebben hun buik al vol. In alle rust laten we ons met de golven meedrijven over de slapende haaien heen. Eigenlijk is dit nog wel het mooiste van heel het snorkelavontuur!

OUDE MAYA TEMPELS EN PALEIZEN

Onze Belizaanse taxichauffeur kent zijn geschiedenis goed. In rap Engels met een Caribisch accent erdoorheen geroerd, weet hij me alles te vertellen over zijn land. Zo was Belize een Britse kolonie, totdat het in

1981 onafhankelijk werd verklaard. Enkel de taal is een van de weinige overblijfselen van de Britten. «We rijden niet links nee, dat willen we niet!» is zijn eenvoudige antwoord als ik hem vraag waarom we rechts rijden. Hun belangrijkste inkomstenbronnen zijn citrusvruchten, maar toerisme zit ook behoorlijk in de stijgende lijn. Toch is er nog lang geen sprake van massatoerisme - gelukkig. En qua bevolking hoef je ook niet bang te zijn dat het druk is: er wonen maar 350.000 mensen. Belize is ingeklemd tussen Mexico en Guatemala, en ligt aan de Caribische Zee. Hierdoor is er een grote verscheidenheid aan geografie: bergen, rivieren, mangrovenwouden, honderden eilanden en jungle. En naar die laatste zijn we nu op weg, welteverstaan naar Xunantunich (spreek uit als: sjoe-nan-toe-niets!), een oude archeologische Maya-site in het westen van Belize, verscholen in het dichte woud. Om er te komen moeten we eerst met een pontje het water over, waarbij we dienen te wachten op enkele paarden die voorrang hebben. De site is al helemaal ingericht op toeristen gezien de ruime parkeerplaats en luxe wc's, dus mijn verwachtingen zijn niet heel hoog. We volgen een slingerende geplaveide weg omhoog, totdat we halthouden bij een grasheuvel links van het pad. «Je zou het misschien niet denken, maar hieronder ligt ook ruïne van de Maya site. Er is nog maar 30% opgegraven!» verklaart onze gids. Gelijk heeft hij mijn aandacht en ik staar naar de grote berg. Als ik een archeoloog was geweest, zou ik waarschijnlijk direct met mijn schepje en kwastje op de heuvel zijn afgestormd. Nog in gedachten, somt onze gids enkele feiten op. Xunantunich ligt op een bergkam boven de Mopan Rivier en het diende als een ceremonieel centrum in de late Klassieke Periode. De hoogtijdagen van de Maya cultuur liep van 250-900 AD en op dat moment woonden er waarschijnlijk 13 miljoen Maya's in Mexico, Guatemala, El Salvador, Honduras en Belize. Maar na 800 AD werden steden verlaten en ontstond er chaos. Bijna 99% van de populatie verdween, zeer waarschijnlijk was droogte de grootste boosdoener. De Maya's zijn bekend om hun geschreven taal, kunst, astronomie, wiskunde en bouwwerken en dat zie je duidelijk terug op deze site. We lopen langs een gebouwde waar restauraties plaatsvinden en in de verte zie ik een groen grasveld liggen. «Doe je ogen dicht, en doe ze pas open als ik het zeg,» gebiedt onze gids. «Ik beloof je, het is de moeite waard!»

Als een Formule 1 coureur komt een Amerikaanse pijlstaartrog in volle vaart over de bodem aangesneld.

Even waan je je ver terug in de tijd bij de tempel El Castillo. De ornamenten zijn replica's om zo de originele ornamenten, die eronder zitten, te conserveren.

Gedwee pak ik zijn schouder beet en half struikelend volg ik hem. «Draai nu een halve slag naar links en doe je ogen open.» Ik volg zijn bevelen op en kijk. Voor me ontwaart zich een, tsja wat is het eigenlijk... Een soort gigantische piramide! Een trap met enorm brede en hoge treden loopt door tot halverwege, om vervolgens over te gaan in de piramidevorm. Dit is de meer dan 40 meter hoge El Castillo, het tweede grootste bouwwerk dat Belize rijk is. Want hoe hoger het gebouw, hoe dichter je bij de goden was. Even blijf ik sprakeloos staan, terwijl onze gids begint aan een legende. Xunantichs naam betekent 'stenen vrouw' in de lokale Mayataal. Het verhaal gaat dat er een geest van een vrouw rondwaalde in 1892. Ze was geheel in het wit gekleed en had vuurrode ogen. Ze verscheen vaak voor El Castillo. Ze besteeg dan de treden en verdween in de muur. Wanneer we zelf de traptreden beklimmen, kijk ik dan ook met een waakzaam oog om me heen. Je weet maar nooit. Een kant van de tempel is versierd met afbeeldingen van de zonnegod omringd met mythologische en astronomische symbolen. Ik moet er wel eerlijk bij zeggen dat dit een replica is

”
Voor me ontwaart zich een, tsja wat is het eigenlijk... Een soort gigantische piramide!

- eronder bevindt zich het origineel dat zo beschermd blijft. Eenmaal boven hebben we schitterend uitzicht op zes grote pleinen inclusief het voetbalveld (waar de winnaars werden vermoord - als ze in eer voor hun God zouden sterven, gingen ze naar de hemel). Tempels, drie observatiegebouwen voor het weer en paleizen (het moeten er meer dan 25 zijn) liggen verspreid over het gebied. «Vroeger was het hier volledig kaal,» beaamt onze gids. «De Maya's kapten alles. Ze gebruikten het om de lijmsteen te koken. Er was ongeveer 35 hectare bos nodig om een tempel te bouwen! En aan herbebossing deden ze niet.» Gelukkig is het nu een stuk groener en overal zie ik grasheuvels met hoekige vormen. In 2016 werd er nog een Maya tombe gevonden met skelet en offerandes - wat zouden hier nog meer voor schatten onder de grond liggen?

VERLIEFDE VERPLEEGSTERS

's Ochtends worden we wakker van het zachte geruis van de zee. We hebben het vasteland verruild voor het eiland Ambergris Caye (Caye is een klein laag eiland, dat uit zand of koraal bestaat). Onze eigen beach house staat direct aan het strand en kolibries scheren voorbij. Vanaf onze veranda hebben schitterend uitzicht op de spiegelgladde zee, waar we onze 'taxi' al aan zien komen. Voor onze duikdag hoeven we namelijk niet ver te lopen: we worden opgepikt op de pier van ons resort. Onze eerste duik maken we bij de Toffee Canyons. De boot is nog maar net onderweg of we zijn er al. Het rif bij Ambergris Caye staat bekend om de eenvoudige omstandigheden, canyons, swim-throughs, koraaltuinen, vele sponzen en zicht dat kan oplopen tot 46 meter. Dankzij de vaste boeien langs dit deel van het barrièrerif hoeft er nergens met ankers gesmeten te worden. Ik heb nog maar net mijn hoofd onder water gestoken of ik zie al een verpleegsterhaai! Hij ligt lekker te snurken onder een kleine overhang op de zandbodem. Twee meter verderop ligt er nog eentje te dutten. Op 10 meter diepte

Met zijn bek beukt de schildpad op het rif. Het smaakt hem prima.

We volgen de 'vingers' van de canyon, waar steeds haaien links en rechts uit hoeken tevoorschijn schieten.

TWEEDE GROOTSTE BARRIÈRERIF TER WERELD

Belize heeft na Australië het grootste barrièrerif ter wereld. Het rif is 256 kilometer lang en strekt zich helemaal uit langs het land. Vanaf onder andere Ambergris Caye en Caye Caulker ligt het rif binnen handbereik; in slechts 5 minuten bevind je je al bij de duikstekken. Vanaf het vasteland doe

je er gemiddeld een uur over. Er komen meer dan 500 vissoorten voor, maar ook schildpadden, manatees, dolfinen en walvishaaien. Langs het rif liggen ontelbare kleine eilandjes, de zogenaamde cayes. De Great Blue Hole ligt midden in het Lighthouse Reef en is 130 meter diep.

blijf ik boven de bodem zweven en kijk naar de slapende haaien. Ze zijn zo'n 1,5 meter groot. We laten ze met rust - dat vinden wij immers ook fijn als we op bed liggen - en volgen de contour van de eerste 'vinger'. Het rif heeft namelijk de vorm van een grote hand. Ineens krijgen we gezelschap: twee verpleegsterhaaien die klaarwakker zijn. We duiken met een klein groepje van vijf man en het lijkt wel alsof ze iedereen even komen checken of het wel goed gaat. Op een veilige afstand van een meter zwemmen ze steeds langs ons, om vervolgens weer achter je op te duiken. Ze lijken wel verliefd op ons, zoals ze zich gedragen! Verpleegsterhaaien zijn beschermd in Belize en illegale vangst wordt zwaar bestraft. Deze haaiensoort is erg populair voor snorkeltrips en duiken waar behoorlijk wat geld mee gemoeid is, dus er wordt alles aan gedaan om ze te beschermen. De populatie verpleegsterhaaien groeit daarom ook weer gestaag en zo te zien zijn ze helemaal niet verlegen. We zwemmen verder door de canyons waarvan de bodem al op 20 meter is. Het is superleuk om zo door de smalle gangen te zwemmen en steeds een verpleegsterhaai links, rechts, voor of achter je te hebben. En zonder

Ongegeneerd staren we elkaar enkele seconden aan. Ik krijg vinders in mijn buik.

pardon zwemmen ze ook bijna tegen je aan. Zij wijken niet uit: jij moet maar aan de kant. Gelijk hebben ze. Het lijkt wel alsof we de hond aan het uitlaten zijn die steeds even zijn baasje komt checken... Opvallend is dat de haaien een vast patroon zwemmen, wat dan gelijk weer handig is voor mooie foto's. Voor de 'afwisseling' komen we een grote karetschildpad tegen die zonder pardon flinke stukken van het rif afbreekt. Hij heeft duidelijk honger. We eindigen onze duik weer op dezelfde plek, waar we inmiddels gezelschap hebben van vijf haaien. Het is maar moeilijk afscheid nemen. Tijdens de opstijging zien we ze nog vrolijk rondzwemmen en ik vraag me af of

ze zo weer in hun 'bed' gaan, wachtend op de volgende groep duikers. Slaap lekker zo, jongens en bedankt voor de duik!

STOP EN RELAX

Het eiland Caye Caulker ligt op 30 minuten varen van Ambergris Caye en je waant je direct in een heel andere wereld. Dit is de Cariben zoals het hoort. Hier rijden geen auto's, zijn er enkel stoffige wegen en loopt iedereen op blote voeten. Een hond ligt midden op de weg te dutten en mannen met rasta's zitten met ontblote buiken een onderonsje te houden. Alles gaat langzaam. TRAAG is een betere omschrijving. 'Go slow' is het enige verkeersbord dat je ziet

en is bedoeld voor de enkele fietsers en de twee golfkarretjes die er rondrijden. We passen ons dus maar aan en schuifelen langs het strand. In de kleurrijke winkeltjes met bonte schilderijen, houten souvenirs en de dagtripsjes aanbiedingen zijn amper mensen te vinden, maar de business schijnt toch goed te gaan. Bij het strandtentje Bare Foot (hoe kan het ook anders) genieten we van een heerlijke lunch met een koude verse fruitsap. Het eiland is niet heel groot en in dit tempo doe je er ongeveer een half uur over om aan de andere kant te komen (op de fiets zal het nog geen 5 minuten zijn denk ik - oh nee, je mag niet zo hard!). Bij het duikcentrum aangekomen overleggen we wat we zullen

Zelfs de enkele fietsers gaan traag. Heel traag. Dat ze niet omvallen, is een raadsel.

Stop, haal diep adem en ontspan. Je kunt niets anders dan jezelf eraan toegeven op Caye Caulker.

Snorkelaars zijn een normale verschijning voor de manatee. Hij stoort zich er totaal niet aan.

Go slow! En als je je er niet aan houdt, word je daar op aangesproken.

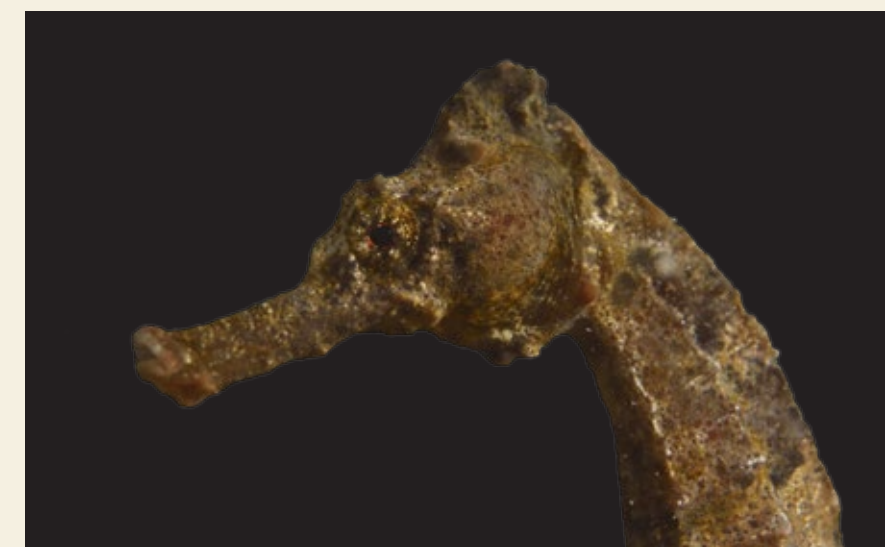
gaan doen. Onze gids Santiago somt enkele opties op en sluit af met: «Oh ja, je kunt ook nog snorkelen met manatees.» Hij vertelt het zo, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Stomverbaasd kijk ik hem aan. Waarom wisten we dit niet eerder? Bij Placencia op het vasteland, waar ze ook bleken voor te komen, meldden de inwoners het idem dito even tussen neus en lippen door. Naar mijn idee zijn het voor hen echt net een soort 'koeien' die grazen op de weiden van de zee en er altijd eigenlijk wel zijn. In tegenstelling tot Placencia kun je bij Caye Caulker wél met ze snorkelen. Gretig grijpen we deze kans met beide handen aan en voor we het weten zijn we onderweg. Binnen enkele minuten stoppen we al bij een soort kanaal, vlak naast de kust van het eilandje. Het barrièrerif loopt parallel aan Caye Caulker en er is volop zee gras te vinden. Ook zijn de wateren ondiep, warm en er zijn goede slaapplekken te vinden tussen het koraal: de perfecte leefomgeving voor de manatee. 158 km² van dit gebied is tot mariene reservaat verklaard in 1998 en sindsdien is de populatie gegroeid met 40%. De teller staat nu op 40 exemplaren en stijgt gestaag.

Eindelijk, daar is ie!
De manatee zwemt niet weg,
maar komt juist op me af.

Supergaaf om eindelijk eens te horen dat het ergens goed gaat met een zeedier dat met uitsterven wordt bedreigd. Helaas vinden er nog wel af en toe ongelukken plaats met boten die te snel varen. Er is een snelheidslimiet vastgesteld, maar lang niet iedereen houdt zich hieraan. In Belize City is een speciaal opvangcentrum voor dieren die gewond zijn. Daar worden ze verzorgd en wanneer ze weer geheel opgeknapt zijn, teruggebracht naar het reservaat. Aan boord bespreken we nog even kort onze strategie. Terugdenkend aan de vruchteloze duiken in de Rode Zee op zoek naar de dugong, de neef van de manatee met gespleten staart, zou het toch wel heel gaaf zijn als we er toch eentje kunnen zien! Aangezien in de Rode Zee maar 7 dugongs voorkomen en hier dus veel meer, acht ik onze kans wel iets groter, maar je weet het nooit. Na bijna 40 minuten aan een stuk zwemmen en enkel zandbodem en wuivend zee gras te hebben gezien, zakt de moed me letterlijk in de vinnen. Het is niet

ZEEPAAARDJESRANCH

«We hadden op een dag maar liefst 38 zeepaardjes op stal!»

Eric Wilder van Iguana Reef Resort komt uit Texas en hij verloochent zijn roots niet: **waar zijn geboorteland bekend om staat, zet hij voort op Caye Caulker** - zij het in een iets kleinere setting. Hij runt een heuse 'zeepaardjesranch'!

Een zeepaardjesranch! Hoe kom je op het idee? Het idee ontstond twee jaar geleden. Ik ben eigenaar van het Iguana Reef Resort dat aan de zee ligt en een privéstrand heeft. We waren een boom aan het inkorten die in het water stond en ontdekten enkele zeepaardjes in de takken. Ik heb deze takken direct weer in het water gelegd, op een beschutte plek. In die tijd waren zeepaardjes ook al een hot item en gidsen visten ze omhoog uit het water om ze aan toeristen te laten zien. Ze stopten ze in een pot en zo konden de mensen er foto's van maken. Dat kon zo niet langer! Van verspilde netten die we in de mangroven vonden, hebben we een soort rif gemaakt naast ons strand.

Maar liefst 38 zeepaardjes stonden op een dag op stal! Dat klopt, dat is ons recordaantal 'bezoekers' in de afgelopen twee jaar. Op de netten groeien algen die de zeepaardjes eten en daarom komen ze hier graag naartoe. We hebben een vast aantal zeepaardjes dat eind van de dag altijd thuis is, op dezelfde plek. Zo hebben we een koppeltje dat zich altijd rond hetzelfde tijdstip herenigt. Het zijn voornamelijk langsnuitzeepaardjes en de meeste zijn vaak ook zwanger. Om de 21 dagen hebben ze nieuwe eitjes. Uiteraard overleeft maar een klein percentage, ik geloof 5%, maar dat is toch 5%! Ik hoop op deze manier bij te dragen aan het behoud van zeepaardjes.

Ook bij de lokale bevolking probeer je meer bewustwording te realiseren?

Laatst kwam er een meisje met een colafles langs waar een zeepaardje in zat. Ze wilde deze graag op de ranch kwijt. Nu komt ze elke dag even kijken hoe het met 'haar' paardje gaat. Ook een jongetje kwam langs om er eentje te verkopen, deze had hij in de mangroven gevonden. Ik kocht hem voor 5 dollar. Hopelijk ziet de jeugd ook in dat het belangrijk is om deze soort te beschermen.

Je doet ontzettend goed werk, maar makkelijk is het niet? Als 'gringo' is het lastig om met lokale mensen samen te werken. Dagtrips hebben mijn zeepaardjesranch in hun programma opgenomen, maar de gidsen staan continu met hun stokken in de netten te porren om zeepaardjes aan te wijzen. En als ik er wat van zeg, krijg ik een grote mond terug omdat ik dus een buitenlander ben. Ik krijg geen geld voor deze bezoeken maar ik kan het ook niet weigeren, dan krijg ik alleen maar meer problemen. Dit moet echt veranderen. Gelukkig heb ik locals in dienst die wel het een en ander hebben kunnen regelen, maar we zijn er nog niet.

Wanneer kun je het beste zeepaardjes komen kijken? Het beste moment is eind van de middag. Dan verplaatsen ze vanuit de mangroven naar hier om rustig te slapen, iedereen heeft zijn vaste plek. Onder de pier zitten de meeste zeepaardjes, daar liggen ook allemaal netten. Waarom ik dit doe? Ik wil laten zien hoe het ook kan. Ook al is het een klein project, je moet ergens beginnen.

waar, ze flikken het me weer. Santiago seint dat we omkeren en teruggaan richting boot. En toch vóel ik dat er iets staat te gebeuren. Of is dat gewoon omdat ik het zo graag wil? De boot komt steeds dichterbij, maar we zwemmen nog steeds allemaal op linie. Wel iets minder netjes uitgelijnd dan de heenweg, maar de zoektocht gaat onverstoord door. Dan stopt mijn adem. Is dat... JA! Een manatee! Stop! Wacht! Wil ik naar het dier roepen. En ondanks dat het eigenlijk niet mag, krijg ik toch de drang om als een malle naar het dier toe te zwemmen. Maar iets in me houdt me tegen en ik lig als versteend aan het wateroppervlak. De juiste keus, want hij komt recht op me af. Wat is hij groot, wel

3 meter lang! En zijn staart is schitterend rond, als een grote mattenklopper. Ik kijk om me heen waar René en Sander zijn, maar zie slechts Santiago. Tot zover mijn buddy-awareness. Maar het maakt niet uit. We zijn aan het snorkelen en ik zie een manatee. En hij komt op me af! Hij stijgt en stijgt en ongelogen, hij blijft recht voor mijn neus hangen. Echt op enkele centimeters afstand. Ik houd mijn adem in. Ik kijk hem aan en hij mij. We staren elkaar wel 10 seconden aan voordat hij even het oogcontact verbreekt en zijn snuit boven water steekt. Ik hoor hem snuiven en naar verse lucht happen. Ik kan zijn snorharen zien trillen. Weer blijft hij me aankijken zo net onder het

wateroppervlak. Hoewel ik altijd verlegen word wanneer iemand me ongenoeërd aanstaart, krijg ik hier alleen maar vlinders van in mijn buik. Maar het is dan ook wel een ongelooflijk knappe manatee! In mijn ooghoek zie ik de rest van onze groep langzaam naderen. Ook mijn nieuwe vriendje ziet dat en ons intieme momentje is voorbij. Maar hij stoort zich totaal niet aan de anderen. Zowel René als Sander maken schitterende opnames van dit oh zo mooie dier. Wanneer er nog een verse lading snorkelaars met al hun GoPro's en selfiesticks te water gaan, blijft hij gewoon rustig doorzwemmen. Alsof mensen ook voor hém de normaalste zaak van de wereld zijn.

REISFACTS

REIS

Vanaf Amsterdam vlieg je in 11 uur naar Panama-Stad met KLM. Wij vlogen de volgende ochtend door met Copa Airlines naar Belize City. Dit duurt 2,5 uur. Tip: boek een hotel voor de nacht. Je komt eind van de middag aan en vliegt de volgende dag rond middaguur weer verder. Zorg dat je schone kleding en toiletpullen mee hebt in je handbagage, je ruimbagage gaat namelijk direct door.

GEOGRAFIE

Belize is het kleinste land in Centraal-Amerika. Het grenst in het noordwesten aan Mexico, in het zuiden en westen aan Guatemala en in het oosten aan de Caribische Zee. Het inwonertal van Belize is rond de 367.000.

BESTE REISPERIODE

In Belize ligt de temperatuur vrijwel het hele jaar rond de 30 graden in de zomermaanden en rond de 27 graden in de winterperiode. Op de hoogste plekken van het land, in het Mayagebergte, kan het nog wat koeler zijn. Belize heeft een tropisch klimaat, waardoor er een droog en een nat seizoen

zijn. Deze laatste wordt ook wel 'groen seizoen' genoemd. In september tot november is het orkaanseizoen in volle gang. De beste maanden om te reizen zijn februari, maart en april.

VERVOER TER PLAATSE

Binnenlandse vluchten zijn prima georganiseerd. Vanaf het vliegveld van Belize City vlieg je eenvoudig met de lokale maatschappijen Maya Island Air en Tropic Air naar binnenlandse steden of de eilanden. Het zijn kleine vliegtuigen waar ongeveer 14 man aan boord kan. Elke dag wordt er meerdere keren gevlogen. Tussen de eilanden varen regelmatig ferry's. De ferry van Caye Caulker naar Belize City doet er een half uur over. In het binnenland zelf kun je het beste een taxi huren. Deze zijn wel aan de dure kant.

ELEKTRICITEIT

De netspanning in Belize bedraagt 110 volt. Het type stopcontact heeft twee platte polen, deze wordt ook in de Verenigde Staten gebruikt. Het makkelijkste is om een verloopstekker mee te nemen.

TIJDVERSCHIL

Tijdens onze zomertijd is het in Belize acht uur vroeger. In de wintertijd is dit zeven uur. In Belize is er overigens geen verschil tussen zomer- en wintertijd.

GELD

In Belize wordt er betaald met de Belizaanse dollar. Het is ook mogelijk om met de Amerikaanse dollar te betalen.

DECOTANK

In San Pedro zijn twee decompressietanks aanwezig. Telefoonnummer: +5012262851 of +5016154288.

WATERTEMPERATUUR

Het water in Belize voelt het hele jaar door als een warm bad. In de zomer is het water zo'n 30 graden en in de winter is het iets koeler met ongeveer 26 graden.

ZICHT

Belize heeft het op één na grootste rif ter wereld, waardoor er veel variatie in diepte is. Buiten het rif en de atollen is het zicht vaak 30 meter of meer, vlakbij het rif kan het soms wat minder zijn.

TAAL

De voertaal is Engels, maar ook Spaans en Maya-talen hoor je veel.

MUGGEN

Belize kent twee periodes: een natte en een droge. In het groene seizoen kan het flink regenen - niet de hele dag, maar wel soms fikse buien, waar de muggen dol op zijn. Neem in deze periode dan ook lichte, lange kleding mee. Vooral eind van de middag gaan ze in de aanval.

VACCINATIES

Geen vereisten.

DEPARTURE FEE

39,25 US Dollar.

WEBSITE BELIZE TOURISM

www.belizetourismboard.org

REISORGANISATIE

ABC Travel, www.abctravel.nl